

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **M. Č.**, narozený dne X
státní příslušnost Turecko
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2025, č. j. CPR-11413-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2025, č. j. CPR-11413-2/ČJ-2025-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 2. 2025, č. j. KRPU-162816-32/ČJ-2024-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států“) v délce 2 roků, a to ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států. Správní orgán I. stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil dobu k vycestování z území členských států do 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí, přičemž vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve namítl, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále zmínil, že správní orgány porušily též § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy dotčených osob.
3. Následně žalobce uvedl, že žalovaná nenapravila pochybení správního orgánu I. stupně a dostatečně se nevypořádala s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a to konkrétně stran proporcionality protiprávního jednání žalobce oproti dopadům do jeho rodinného a soukromého života. K tomu žalobce doplnil, že jediným jeho nezákonným jednáním je jeho neoprávněný pobyt na území, nadto z důvodu pobytu s přítelkyní, která je občankou Evropské unie (dále jen „EU“). Dle žalobce tedy ve věci ani nebylo řádně přihlédnuto k tomu, že se jedná o rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z čehož plynou jisté důsledky, přinejmenším pokud jde o § 119a odst. 2 téhož zákona a povinnost zkoumat přiměřenost dopadů vyhoštění do rodinného a soukromého života účastníků řízení. Žalobce také zdůraznil, že byť v inkriminovanou dobu na území pobýval skutečně bez platného povolení k pobytu, bylo to v doprovodu občanky České republiky – tj. jeho družky J. M. B., nar. X, se kterou mají vážný partnerský vztah a která jej na území aktuálně materiálně podporuje a sdílí spolu domácnost na jedné adrese. Ačkoliv dle tvrzení žalobce poukazovaný partnerský vztah trvá necelý rok, je zjevné, že jde o vztah intenzivní, neboť spolu chtějí uzavřít manželství. Žalobce a jeho družka přitom v daném řízení jasně popsali existenci jejich trvalého vztahu. V uzavření manželství jim brání pouze skutečnost, že žalobce na území pobývá neoprávněně. V tomto ohledu pak žalobce také popsal, že ačkoliv se dle § 118 odst. 8 zákona o pobytu cizinců pro účely správního vyhoštění nepovažuje za rodinného příslušníka občana EU osoba uvedená v § 15a odst. 3 téhož zákona, nelze dle jeho názoru pominout, že jinak je vztah druha a družky zákonem o pobytu zvýhodňován a více chráněn. Správní orgány proto měly partnerský vztah žalobce s občankou ČR a jejich společné soužití na území důkladně vážit.
4. Žalobce tak závěrem konstatoval, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeným zásahem do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě stručně zrekapitulovala průběh odvolacího řízení ve věci, přičemž zcela odkázala na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, ve kterých byly námitky žalobce v úplnosti vypořádány.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
10. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobcova zcela obecného tvrzení o tom, že se správní orgány ve věci nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti daného rozhodnutí a dopadů, které bude mít do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky.
11. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
12. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298). Současně je ovšem

nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.

13. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
14. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým je z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek správních orgánů, které srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnily, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešily. Správní orgány se přitom zcela dostatečným způsobem zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů učiněného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz str. 2 až 3 napadeného rozhodnutí ve spojení se str. 4 až 7 prvostupňového rozhodnutí). Povšechná námitka týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto nebyla soudem shledána důvodnou.
15. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalované ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalované, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Žalobce tedy polemizoval s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když v zásadě namítl nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění namítaných rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů správních orgánů však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
16. K blíže neodůvodněné poznámce žalobce týkající se postupu žalované ve věci poté soud toliko v odpovídající rovině obecnosti uvádí, že úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaná bezpochyby dostála, neboť její rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považovala postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu povšechně namítl, že žalovaný náležitě nezjistil stav věci (§ 3 správního řádu), pak soudu není vůbec zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobce uvedené tvrzení opírá. V daném případě totiž byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou tak ve věci zřejmé podklady, z nichž správní orgány v namítaných rozhodnutích vycházely, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotily.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Konečně pouhý odkaz žalobce na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu v obecné rovině neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobkyní zmíněných ustanovení správního řádu.
18. Dále se soud zabýval samotným meritem uplatněné žalobní argumentace, kterým byla v zásadě otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života přitom žalobce spatřoval v tom, že má na území České republiky vztah se svou družkou, se kterou plánují uzavření sňatku.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území členských států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Soud v projednávané věci především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoliv pochybnost naplnil podmínky shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky i EU pobýval bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Tato okolnost, které si ostatně žalobce byl plně vědom, tedy nebyla předmětem sporu (resp. žalobních námitek), a soud se jí proto více nezabýval.
21. Soud poté uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nutné vycházet především z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10).
22. Nejvyšší správní soud tak již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že „v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost

rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020-28).

23. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je přitom otázkou výkladu práva a jeho aplikace na daný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 Azs 186/2015-41).
25. Vycházejí z výše popsaného tedy soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu odkazovaných kritérií a poměřil jej s veřejným zájmem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce nepochybně porušil svým dlouhodobým nelegálním pobytem na území. K tomu je případným odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, dle něhož „samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby (...) automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ (srov. např. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2025, č. j. 3 Azs 218/2024-32).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Z obsahu správního spisu je nájisto zřejmé, že žalobce nedisponoval žádným povolením ke vstupu ani k pobytu na území EU – resp. o žádné takové povolení ani v minulosti nepožádal, jelikož na jeho vyřízení „neměl tolik času“. Na území členských států EU tudíž vstoupil neoprávněně, a to ukrytý v kamionu do Německa, kde také po určitou dobu pobýval (dle tvrzení žalobce asi jeden měsíc, neboť tam potřeboval vyřešit finanční problémy), přičemž následně (dle tvrzení žalobce dne 25. 5. 2023) nelegálně přicestoval vlakem do České republiky, neboť zde má partnerku. S partnerkou jménem J. M. B. se žalobce seznámil na internetu a asi po dvou měsících od jeho příjezdu na území České republiky spolu začali žít ve společné domácnosti. Z obsahu spisové dokumentace soud dále zjistil, že žalobce v České republice nemá žádné příbuzné, jakož ani žádné kulturní, ekonomické, pracovní či společenské vazby, přičemž finanční prostředky získává dle jeho tvrzení od příbuzných ze zahraničí. Žalobce též neuvedl žádné zdravotní problémy ani jakékoliv potíže, které by jej v jeho domovské zemi stíhaly – resp. sám žalobce konstatoval, že mu v Turecku „nic nebrozí“. Ostatně v Turecku žije a podniká i rodina žalobce. V projednávané věci tak dle soudu neexistuje žádná objektivní překážka vycestování žalobce zpět do jeho domovského státu.
27. Soud přitom nezpochybňuje fakt, že žalobce má na území České republiky družku. Nicméně je v tomto ohledu třeba zdůraznit, že žalobce na území České republiky budoval tento vztah v době, kdy zjevně nedisponoval, a to od samého počátku, žádným pobytovým oprávněním – tj. za zásadně nejisté pobytové situace jeho nelegálního vstupu a pobytu na území, a musel si být tudíž plně vědom toho, že mu může být jeho neoprávněný pobyt na území České republiky kdykoliv ukončen, a to se všemi důsledky, které se k takovému ukončení vážou. Žalobce proto za daného stavu nemohl legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat v České republice a vést zde svůj partnerský život (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Asz 373/2018-23). Pokud si tak žalobce partnerský život fakticky budoval v době, kdy věděl (resp. i jeho družka), že pobývá na území nelegálně, musel počítat s tím, že bude nucen žít od své družky odděleně. Přestože soud nijak nezpochybňuje fakt, že nemožnost realizovat soukromý a rodinný život na území České republiky představuje jistý zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nejedná se o zásah intenzivní, který by bylo možno vzhledem ke všem okolnostem daného případu považovat za nepřiměřený.
28. Zdejší soud se tak neztotožnil ani s argumentací žalobce, že bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat toliko ve skutečnosti, že žalobce v důsledku správního vyhoštění nebude moci zůstat v České republice s jeho družkou. Soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje fakt, že poukazovaný partnerský život žalobce rozvíjel na území České republiky až poté, kdy od vstupu na území EU, resp. později na území České republiky, věděl, že zde pobývá nelegálně, což podle judikatury ESLP zpravidla vede k závěru, že zjevně nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 3. 4. 2012, ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, stížnost č. 1722/10, ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, ve věci *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99).
29. Zároveň soud poukazuje na skutečnost, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při

stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci však nelze nijak dovodit, že by byla realizace jeho partnerského života v zemi původu vyloučena, jakkoliv by to jistě znamenalo pro partnerku žalobce určitou životní změnu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29). Soud rovněž podotýká, že žalobce má v zemi původu svoji rodinu, a lze proto konstatovat, že žalobce má vazby a zázemí na území Turecka.

30. Soud tedy nijak nezpochybňuje jisté dopady správního vyhoštění do partnerského vztahu žalobce, avšak v kontextu dříve popsaného komplexního posuzování zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu – tj. České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území – je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci jsou dány takové relevantní okolnosti, že nadepsaný zájem státu najiho převažuje nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Nutno k tomu zároveň zdůraznit, že práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, neboť zde existuje prostor správních orgánů pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající např. v nemožnosti rodinného příslušníka (zde partnerku žalobce) následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99), přičemž v případě žalobce žádná taková překážka shledána nebyla. Dále je třeba upozornit na skutečnost, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Na základě všech shora uvedených skutečností tak soud ve věci nevyhodnotil zásah uloženého správního vyhoštění v délce dvou roků do partnerského života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledal předmětnou žalobní argumentaci důvodnou.
31. Současně soud v daném ohledu poukazuje na to, že dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že se cizinci uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let. K tomu je též třeba připomenout, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu. Soud tudíž v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány srozumitelně vyložily, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu (viz zejména str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Nejednalo se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle nadepsaného ustanovení zákona o pobytu cizinců 5 let, přičemž tak vyhoštění stanovené ve spodní polovině tohoto zákonného rozmezí odpovídalo skutkovým a právním okolnostem projednávaného případu. Jako neopodstatněnou námitku tedy zdejší soud shledal i povšechné tvrzení žalobce, že vůči němu mělo být použito méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit Českou republiku, neboť u žalobce bylo správně vyhodnoceno naplnění zákonných podmínek právě pro vydání rozhodnutí o správním

vyhoštění (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20). V tomto ohledu je pak příléhavým odkázat na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, ve kterém bylo konstatováno, že „zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo ‚pouze‘ v uložení povinnosti opustit území.“ Pokud tedy byly v nyní řešené věci splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, pak správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.

32. Soud tak shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčily ve prospěch žalobce. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobce by si měl přitom v této souvislosti uvědomit, že to byl především on, kdo měl správním orgánům v úplnosti popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území České republiky. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch cizince totiž nelze vykládat tak, že by za něj měl dovozovat veškeré myslitelné vazby na území, které sám žalobce neuvedl; ostatně je to právě účastník řízení, kdo by měl své případné vazby na území v úplnosti znát. Soud proto považoval obecnou námitku žalobce stran nedostatečných skutkových zjištění správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobce jak na území České republiky, tak i jinde, přičemž z učiněných skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily odpovídající právní závěry. Tvzení žalobce spočívající v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a že jsou jejich rozhodnutí jsou zjevně nepřiměřená – v rozporu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sud tudíž vyhodnotil jako nedůvodná.
33. Správní orgány ve vztahu k uloženému správnímu vyhoštění také správně vyhodnotily, že na žalobce nebylo třeba nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle § 118 odst. 8 zákona o pobytu cizinců se pro účely této hlavy za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně. Žalobcův pobyt na území ČR byl přitom v daném kontextu po celou dobu přechodný dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, což ve své argumentaci žalobce v zásadě pominul.
34. V případě žalobce tedy nebylo ve vztahu ke správnímu vyhoštění nutné podrobněji zkoumat, zda se jedná o rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti zjišťovat, zda řádně doložil svůj trvalý partnerský vztah, neboť ani kladná odpověď na tuto otázku by nemohla ovlivnit závěr žalované s ohledem na

přechodný pobyt žalobce na území ČR. Jinými slovy, i kdyby žalobce byl rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl by z důvodu § 118 odst. 8 téhož zákona v rámci správního vyhoštění považován za rodinného příslušníka. Soud k tomu poukazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 5 Azs 53/2023-18, ve kterém bylo vysloveno, že: „Žalobce a) svoji žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podal dne 5. 9. 2022 s poukazem na § 122 odst. 6 písm. a) a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy na ustanovení, podle nichž se – ve zmíněném mírnějším či preferenčním režimu – posuzují právě žádosti občanů EU nebo jejich rodinných příslušníků. Za rodinného příslušníka občana EU se přitom považoval i sám žalobce a), neboť má trvalý vztah se svojí životní partnerkou [žalobkyní b)], která je českou státní občankou a se kterou sdílí společnou domácnost od 1. 10. 2020. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně nikterak nezpochyboval, naopak vycházel z toho, že v důsledku uvedeného trvalého partnerského vztahu je žalobce a) cizincem, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí: ‚Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.‘ Vedle toho ovšem správní orgán I. stupně vycházel také z § 118 odst. 7 (pozn. soudu – nyní odst. 8) zákona o pobytu cizinců: ‚Pro účely této hlavy [hlavy X (správní vyhoštění), pozn. NSS] se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně [dlužno dodat, že žalobce a) pobýval na území ČR přechodně, neboť mu svědčila tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, nehledě na to, že pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území – viz § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců]. Z uvedeného podle názoru NSS jednoznačně plyne, že v souzené věci došlo k podstatné změně okolností po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění – žalobce a) v době podání žádosti pobýval na území přechodně a současně se stal rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Nicméně mezi těmito rodinnými příslušníky občanů EU je nutno dále odlišovat, a sice: (i) privilegované (blízké) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který vychází z definice ‚rodinného příslušníka‘ podle čl. 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jím se rozumí manžel, registrovaný partner a za určitých okolností i potomci a předci v přímé linii); (ii) nepřilegované (vzdálené) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců neboli tzv. oprávněné osoby ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jimi jsou za určitých podmínek ostatní rodinní příslušníci a rovněž partner, se kterým má občan EU doložený trvalý vztah). Žalobce a) jako partner žalobkyně b), české státní občanky, s níž má trvalý vztah, spadá zjevně do druhé z uvedených kategorií cizinců – tzv. oprávněných osob, jimž usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt, aniž by jim však nutně musel zachovat stejné postavení jako první kategorii cizinců. Ostatně právě to bylo jedním z důvodů novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 274/2021 Sb., který s účinností ode dne 2. 8. 2021, tedy ještě před podáním žádosti žalobce a), změnil dosavadní pojetí definice rodinných příslušníků občanů EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců založené na prakticky totožném postavení obou kategorií cizinců. (...) Postavení rodinných příslušníků spadajících pod § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se (zcela v souladu s úmyslem zákonodárce) danou novelou zhoršilo, a to v celé řadě ohledů, včetně toho, že žádosti žalobce a) nemohla policie vyhovět, což bylo jasné na první pohled – žalobce a) totiž nelze pokládat za rodinného příslušníka občana EU, na něhož dopadá preferenční režim daný § 122 odst. 6 a 7 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je výsledkem

jednoduché subsumpce skutkového stavu pod relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců – konkrétně § 15a odst. 3, § 118 odst. 7 (pozn. soudu – nyní odst. 8) a § 122 odst. 6 a 7.“

35. Podle názoru soudu tak bylo žalovanou ve věci adekvátně posouzeno, že se v případě žalobce jednalo po celou dobu o (přechodný) neoprávněný pobyt žalobce na území, a správný byl proto i závěr týkající se skutečnosti, že žalobce nebylo možno považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Partnerský vztah žalobce pak bylo třeba zohlednit především ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů namítaného rozhodnutí, což bylo správními orgány řádně provedeno, jak už soud dříve vyložil.
36. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. června 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.